

[Hølge von Rosen.]

f. eks. er kørt økonomisk fast, og som derfor må gøre sin pensionsordning i kontanter for at klare situationen.

Hr. Grünbaum nævnte mulighederne for, at sådanne folk kunne spekulere i at ophæve en annuitetsforsikring i et dårligt år, et år, de gjorde dårligt, når de, som han sagde, havde magt over det, men han glemte at nævne, at en sådan spekulation kan ikke foretages uden en omkostning. Hvis det gøres med vilje, så er forholdet det, at man f. eks. fremskynder en afskrivningsproces, som kunne være foretaget senere, og det koster noget, nemlig tabet af muligheden for at foretage den samme afskrivning i et senere år. Det er derfor aldeles ikke, sådan som hr. Grünbaum ville antyde det før, noget, man har magt over; det er noget, man kan rokere noget med, og det er et spørgsmål, om det kan betale sig. Jeg tror ikke efter de ændringer, der nu foretages i reglerne, at det kan betale sig, men det er naturligvis et indviklet regnestykke.

Jeg skal ikke komme nærmere ind på rækken af ændringsforslag til de behandlede lovforslag og skal slutte med at anbefale, at der stemmes for de af finansministeren stillede ændringsforslag og imod mindretallets.

Ømann: Det er vel egentlig fremgået af denne debats ulidelighed og også af udvalgsbehandlingen — det har i hvert fald ikke været med nogen særlig stor begejstring, folk har deltaget i dette udvalgs arbejde — at det egentlig ingen mening har at forelægge et sådant læs af petitesser for folketinget. Det, man skulle have gjort, var at drøfte nogle retningslinjer og derefter overlade administrationspetitesserne til administrationen. Det er i virkeligheden petitesser, vi har behandlet. Vi har ikke gjort noget alvorligt ved grundlinjerne i denne lovgivning.

Det er i det hele taget farligt, at man falder til den slags administrationspetitesser, at man på den måde giver folketinget mulighed for at styre udviklingen fra sig til fordel for en illusion om, at man er med til at administrere, hvad man aldeles ikke er.

Hvad er der så kommet ud af det? Ja, hvad indeholder forslaget, som det foreligger fra flertallets side? Det har hr. Grünbaum allerede gjort rede for, jeg skal

kort summere det op. Der ligger en forhøjelse af strafafgiften fra 25 til 35 pct. Det er alt for lidt at indskrænke fidusen fra omkring 40 pct. til en 30 pct., således som der i realiteten bliver tale om for de marginalskatteprocenter; der er tale om for de skatteydere, der tegner disse forsikringer.

Der er sket en glædelig udvidelse af det tidsrum, i hvilket man skal have besiddet en indekstrakt for at kunne ophæve den uden strafafgift, fra 2 til 5 år. Ja vel, det hjælper måske en del, men til gengæld er der ingen tillægsskat ved ophævelse af indekstrakter. Derimod foreslås en ejendommelig bestemmelse, der går ud på, at de, som har indgået en sådan ordning under den forudsætning, at de kunne ophæve ordningen i utide, skal beskyttes. De har indgået en forsikringsordning eller en opsparingsordning, og så beslutter de, at det skal det slet ikke være, den skal bruges til at flytte skatten fra et år til et andet, og derfor ophæver de den senere. Over for sådanne personer må man altså ikke give love tilbagevirkende kraft. Her er ikke tale om love med tilbagevirkende kraft, og i særdeleshed i denne situation kan der, sådan som finansministeren også udtrykte det, da han fremsatte lovforslaget oprindelig, aldeles ikke være tale om at tage et sådant hensyn.

Det er altså grumme lidt, der er nået, og når man betragter værdien af denne lovgivning som helhed, så er det ikke noget, der kan animere til at stemme for dette lovforslag som helhed ved tredje behandling. Men jeg vil stærkt anbefale, at man i hvert fald stemmer for de ændringsforslag, der er stillet om forhøjelse af afgiften til 40 pct., om indførelse af et loft samt om indførelse af tillægsskat også for indekstrakterne.

Som nævnt er det min opfattelse, at det i bund og grund er en ræddens ordning, som ikke bør have lang levetid. Der ydes en ubegrænset støtte til dem, der har råd. Jo mere man har råd til, jo større støtte får man til sin pensionsforsørgelse, til sin opsparing. Jeg vil gerne gøre et par bemærkninger til hr. Langkildes filosofi desangående, idet han fandt det i sin orden, at der blev givet rabat på progressionen, når man brugte sine penge til disse ordninger. Ja men hvorfor dog det? Det er da en fuldstændig privat disposition. Der er tale om et helt frit valg med hensyn til forbruget af ens indkomst. Hvis man